

Universitätsbibliothek Paderborn

**D. Petri Chrysologi Archiepiscopi Ravennatis, viri
eruditissimi atque sanctissimi, Sermones In Evangelia De
Dominicis & festis aliquot solemnioribus totius anni,
insignes & peruetusti**

Petrus <Chrysologus>

Lvgdvni, 1623

De terrenorum cura despicienda, Sermo CLXIII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50232](#)

I.Tim.6. suus nō erit. Auaritia, fratres, sicut dicit Apostolus, radix est omnium malorū: quę cum radicari cœperit in corde, sic morum dissipat ornamenta: sicut arbor noxia feralibus radicibus nexa soluit, & dissipat monumenta maiorum.

De terrenorum cura despicienda, Sermo CLXIII.

Luc.12. **B**EATI quorum corda hodiernus dominici sermonis penetrauit auditus. Beati quorum mētes promouit ad fidem tanta, & talis promissio Saluatoris. Beati qui credulitate cœlestium mandatorum duris absoluti sunt præsentium curis. Tali namque hodie discipulos suos, imo omnes auditores suos, dominus voce compellat. *Nolite solliciti esse animæ vestræ, quid manducetis, neque corpori vestro, quod vestiamini. Anima plus est quam esca, & corpus plus est quam vestimentum.* Quis sic ita inuidus bonis suis, quis sic deliciis suis inimicus, vt spontanea, & cœlitus præparata despiciat, & concupiscat mundanis laboribus & doloribus conquisita? Degener nimis animus, mens tota seruialis est, quæ coquorum affatus, squallores coquinæ, hesterno horrore fœtentia perquirat obsonia, cui iugiter regius deseruit, atque adiacet apparatus. Noli ergo homo inania prouidendo gemere, noli laborare caduca præparando, quia prandij tui semper, & ubique Deus præparator assistit. Quis Rex deuotis militibus debitam nō procurat annonam? Quis dominus fidelibus seruis iusta cibaria non ministrat? Quis paternon dat panem filiis? Si ergo nobis Deus, & Rex, & Dominus, & Pater est, quid negabit? Stipendiis suis militans derogat miles Regi, suis sumptibus viuens dominum seruus accusat, pro se sollicitus filius culpat superstitem patrem. Noli ergo homo exponere Deum pro te taliter cogitando, qui & iustitia regnantis,

tis, & dominantis studio, & generantis affectu, in se totam tui recepit sollicitudinem, refudit & curam, dicendo: *Nolite solliciti esse anime vestrae quid manducetis.* Sed te forte mellitus imber, & singularis cibus Iudaici fastidij deterret exemplo: nec carnem credis humorum varietate concretam per solum Mana na sua voluntate compleri: dicis, Deus corpus sicut ex diuersis voluit constare membris, ita variatis dapibus voluit & iussit enutrir. Superfluuus est, o homo, iste qui te exagitat, timor: nam creatoris ad prandium tota concurrit & aduolat creatura. Vnde si te legalis cibi singularitas & parcitas terret, inuitet & prouocet Euangelici conuiuij coelestis effuso: quæ in uno ferculo manducaturo Petro totius apponit genera creaturæ. Nam quicquid Noe vector noui sæculi, sæculi seruauit ad semé, quicquid in ære volitat & fertur, quicquid gignitur & viuit in terra, quicquid in aquis est, & mouetur, hoc uno Petri cœlit° maestatur, & exhibetur ad cœnam. Si ergo vis homo accipere & omnia manducare, despice vilia tibi prouidere cellaria. Et nos quidem magnis exemplis tibi superna cogitanti carnalia non defutura probare contendimus: Deum autem pro suæ maiestatis insignibus de suis dubitantem promissis ad vilia & extrema remittit exempla: ut te tali examinatione redarguat, quem tanta mutatione non traxit. Considerate, inquit, coruos, quia non seminant, neque merunt: quibus non est cellarium, neque horreum, & Deus pascit illos: quanto magis vos pluris estis illis? Dubium merito infidelem ad quem mitrit amicam belli, furoris sociam insatiatam sanguine, & in ipsos mortuos ferro grauius sæviētem. Namque cessante gladio carnifex improbissimus exanime grassatur in corpus, laniat, dissipat, spargit, ne quid funeris inuentum quieti misericors

Act. 10,

Mm 4 sepultura

sepultura commendet. Itaque dominus exemplo tali exaggerat dubitantis insaniam : qui putat Deum hoc piis filiis denegaturum , quod impiis auibus subministrat : & existimant relinquentibus propter se patriam , domum , parentes , filios , coninges , victus , subsidia non daturum , qui nascenti indulxit crescere , terminauit corporis incrementum. O miserum, o tota infelicitate dignissimum , cui cum detur regnum , suspirat panem : cum perpetuitate donetur , deflet potum: cum immortalitatis gloria induatur , plangit corporis vestimentum. Genuinæ infelicitatis conscientius fieri non credit se fœlicem: & terreno enutritus in puluere cœli incolam dubitat se futurum. Conuenienter ergo dominus quæ sequuntur , adiecit : *Quis autem vestrum cogitando potest adiicere ad staturam suam cubitum unum?* Humanarum mentium cogitationes intimus scrutator exponit: nam omnis homo dum sui corporis pulchritudinem concupiscit , procerum se esse exoptat : sed cogitare homo hoc potest : hoc per se homo obtinere non potest : ad id credendo peruenit , ad quod peruenire non potest cogitando. Hinc est quod dominus humani conscientius desiderij hominem Christi tetendit in formam : vt in mensuram Christi speciositate tota decorus esset , qui in breuitate sua erat ipso erubescēte deformis, vnde bene subiunxit. *Siergo neque quod minimum est potestis, de cæteris quid solliciti estis?* Hoc est, quid cogitatione homo maiora præsumis, qui per fidem minora desperas ? Quid vestimento minus , quid maius corporis incremento? Crede ergo tibi à Deo vestitum corporis posse præstari , à quo tibi fides corporis incrementa repromittit. Verum , quia Deus sic humanum diligit genus, vt ipsos quos dominantis iure corripit, mox paterno solletur , & mulceat blandimento , quos comparatione

fœdiſſi

fœdissimæ auis exasperasse videbatur, ad floris odora-
ti & speciosi nimium hos reducit exemplum. Consi-
derate, inquit, lilia quomodo crescunt: non laborant, neque
nent: dico autem vobis, nec Salo non in omni gloria sua ve-
stiebatur sicut unum ex istis. O quantum se superna pie-
tas hominis amore deponit: Nam qui poterat præ-
cepta sua sola autoritate firmare, toto insinuat, &
astruit labore doctoris, & qui sufficiebat in sola fide
promissionis suæ terminum collocare, auditores ad
fidem promissi suasoris perducit exemplo, dubios li-
lij comparatione confirmat, lily Salomonis subli-
mat exemplo: quia ipso domino testante, inter om-
nes mundi reges Salomon singulari gloria, ornatu
vnico, speciosus effulgit: & omnes terræ flores li-
lum vincit, & præcellit in gratia: tantumque distat
ab vniuerso germine lily, quantum Regem specie,
gloria, cunctis constat excellere. Nec à nobis latius
lily describenda est pulchritudo, cuius prærogati-
uam dominica testatio reddit singularem: iteranda
sunt sanctæ illa, quæ ad robur fidei nostræ geminato
dominus commendauit exemplo: quia Christianus
de vita, de regno, de immortalitate certus, de pastus
& vestitus non debet necessitate pulsari, cum videat
Deum hodie nato, & perituro in crastinum germini
tantam vestibus gloriam contulisse: sed sicut aridi-
tati ista, sicut clibanii deputantur incendio, ita mor-
tis, in gehennæ ignibus destinantur, qui præsentia
sibi à Deo præstari dubitant, cum futura sibi iam
sentiant contributa. *Et vos nolite querere quid mandu-
cetis, aut quid bibatis, & nolite in sublimia tolli: hac enim
omnia gentes mundi querunt: Pater autem vester scit quo-
niam his indigetis. Veruntamen querite regnum Dei, &
hac omnia adiicientur vobis.* Cum se patrem nostrum
dicit, nostri sibi piam curam comprobat non deesse:

M m 5

cum

cum nos regnum cæleste iubet quærere , subiicienda
monstrat omnia , nobis quicquid cælestis exigit ap-
paratus, indicat affuturum.

In illud Luce, Ignem veni mittere in terram, &c.

Sermo CL XIV.

Sicut febrientibus amarus est semper salutaris ci-
bus , ita & sæpe dominicus sermo contrarius im-
peritis : vtrisque tamen aliter , aut ex corporis , aut
Luc. 12. ex mentis infirmitate contingit. Hodie dominus ex-
asperasse nonnullorum videtur auditum , dicendo:
*Ignem veni mittere in terram, & quid volo, nisi ut accēda-
tur?* Et infra, *Putatis, quia pacem veni mittere in terram?*
Non dico vobis, sed separationem. Et vbi est illud : Ecce
Ioan. 1. agnus Dei ? Vbi illud : Sicut ouis ad occisionem du-
Esa. 53. ctus est , & sicut agnus coram tondente se mutus , sic
Mat. 1. non aperuit os suum ? Sed & illud : Dicite filiæ Sion ,
ecce Rex tuus venit tibi mansuetus ? Et quid est quod
agnus iste tam durè in prædicatione percutit . Quid sic
arietat in verbo , qui in passione tania patientia tacer,
in morte tota humilitate succumbit. Et reuera , fra-
tres , inmundum suum Christus per omnia mitis &
mansuetus intravit , dum nascitur nostro dulcis in-
germine , dum cunis blandè blādior ipse fouetur: dum
paruulus in gremio se fundit , & resoluit humano:
dum parentis in collo stringitur , & stringit tota cha-
ritatis amplexu : & vt enutriat toto dum nutritur af-
fectu , per omnes sensim currit & adolescit ætates:
pauper agit semper , solitarius semper incedit , quia
pauper communis est semper : pater omnibus solita-
rius semper. Et quid est quod tantum verbis spargit
ignem , quod tanta & talia inflamat , & dilatat in-
cendia,dicendo: *Ignem veni mittere in terram? Quid est?*
*Ager quoties longa incuria syluescit , & toto luxuriæ
agrestis*